

Sygn. I C 3102/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : G. C.

przeciwko : A. W. (1) (poprzednio W.- B.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. W. (2) (poprzednio W.- B.) na rzecz powoda G. C. kwotę 481 zł (czterysta osiemdziesiąt jeden złotych) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 12 lipca 2014r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego A. W. (2) (poprzednio W.- B.) na rzecz powoda G. C. kwotę 145,28 zł (sto czterdzieści pięć złotych, dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód G. C. złożył w dniu 24 września 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanej A. B. kwoty 754 zł, wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 604 zł od dnia 12 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód stwierdził, że prowadzi działalność pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T.. Według powoda, w dniu 12 czerwca 2014r. pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku jej spłaty. Dochodzona pozwem kwota obejmuje kwotę 604 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. Kwota, od której winny być naliczane odsetki to należność z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 604zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 04 listopada 2015r. stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego we Włocławku.

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiła się, nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił w bazie PESEL SAD, iż pozwana obecnie nosi nazwisko W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014r. pomiędzy pozwaną A. W. (2) poprzednio A. B. a powodem G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...).H.U. (...) została zawarta umowa pożyczki. Zgodnie z jej treścią przedmiotem umowy było udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 604 zł. Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał w prowizję wysokości 5 % „kwoty pożyczki” tj. 31 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia, którego koszt ustalono na 123 zł. Zabezpieczeniem pożyczki - według zapisu umowy - było poręczenie spłaty pożyczki przez firmę P.U.H. N. A. Z. z siedzibą w T.. Termin zwrotu pożyczki został określony na dzień 11 lipca 2014r. Niespłacenie pożyczki w terminie skutkowało uznaniem zadłużenia za przeterminowane i naliczaniem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku niezwrócenia przez pożyczkodawcę w ustalonym terminie pożyczki pożyczkobiorca mógł wszcząć postępowanie windykacyjne, którego koszt ponosił pożyczkodawca. Za wezwanie do zapłaty ustalona została opłata wysokości 50 zł, za czynności windykacyjne 100 zł miesięcznie.

dowód: umowa pożyczki – k. 20-20v

Pismem z dnia 14 sierpnia 2015r. wysłanym pozwanej drogą pocztową, została ona wezwana do zapłaty kwoty 833,46 zł z tytułu umowy pożyczki.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (zpo) – k. 22-23

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawiania się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W sprawie niniejszej pozwana nie zajęła merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione

W niniejszej sprawie pozwana, zawierając umowę pożyczki działała jako konsument. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazł swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwaną posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda - co sądowi wiadomo z urzędu - przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 § 2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Z treści umowy zawartej z pozwaną wynika, że jej przedmiotem była pożyczka wysokości 604 zł. Faktycznie jednak pozwany nie otrzymał takiej sumy bowiem poza prowizją w kwocie 31zł, umowa przewidywała z tytułu zabezpieczenia pożyczki kwotę 123 zł, niejako „potrąconą” z ustalonej w umowie sumy pożyczki. Tym samym faktycznie pozwana otrzymała kwotę 450 zł. Brak jest jednak dowodu na to aby doszło do zawarcia umowy poręczenia. Zgodnie zaś z art. 876 § 1 k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności zawarte na piśmie. Nie został także przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczne uregulowanie kwoty 123 zł z tytułu poręczenia. W tych okolicznościach nie ma podstaw aby pozwana miała zapłacić kwotę 123 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki.

Za mające charakter klauzul abuzywnych, a zatem nie wiążących konsumenta, należy uznać zapisy w umowie pożyczki przewidujące opłaty za wezwanie do zapłaty wysokości 50 zł oraz czynności windykacyjne wysokości 100 zł miesięcznie. Tego rodzaju należności powinny zasadniczo odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym (zob. m.in. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11, w którym uznano za niedozwolone i zakazano jednemu z banków wykorzystywania m.in. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331, wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., XVII AmC 2973/11, gdzie za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł.)

Prawomocne wyroki w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają, stosownie do art.479⁴³ k.p.c., z prawomocności rozszerzonej w związku z tym sąd winien je uwzględnić z urzędu. Z tych przyczyn, w sytuacji kiedy powód nie wskazał rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną ze spłaty, sąd nie uwzględnił także naliczonych kwot z tytułu wezwań do zapłaty oraz kosztów windykacji.

W konsekwencji powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art.720 § 1 k.c. w zakresie kwoty obejmującej niespłacony kapitał 450 zł, prowizję w kwocie 31 zł wraz z odsetkami. Oddaleniu z przyczyn opisanych wyżej podlegało żądanie co do kwoty 123 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art.100 k.p.c., zasadzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania w kwocie 145,28 zł (227zł x 64%).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Rygor ten nadano co do pkt. 1 i 3 wyroku, również w zakresie zasądzonych kosztów procesu (pkt 4 sentencji wyroku).